

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1437/2025
10.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Лекић, адвокат из ..., против туженог ПД „Поморавље промет“ д.о.о. Живица, ради утврђења права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 930/24 од 23.08.2024. године, у седници одржаној 10.06.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 930/24 од 23.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 930/24 од 23.08.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена делимична пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 313/21 од 15.11.2023. године у ставу првом изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужила код туженог засновала радни однос на неодређено време за послове ... почев од 01.10.2021. године, као и да се обавезе тужени да са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено време.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешене примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог засновала радни однос уговором о раду од 01.07.2020. године, закљученим на одређено време до 31.07.2020. године, на пословма ..., са пуним радним временом, у објекту на ... и била је пријављена у евиденцији Фондова обавезног социјалног осигурања. По истеку наведеног периода, наставила је да ради код туженог на истим пословима по основу више анекса уговора о раду на одређено време. Решењем туженог од 30.09.2021. године отказан јој је уговор о раду због истека рока на који се последњи од анекса односи, када је одјављена са социјалног осигурања, након чега тужила није ни формално ни фактички радила код туженог.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право из одредби Закона о раду и оценили да тужбени захтев за преображај радног односа из одређеног у неодређено време није основан.

Према одредби члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...95/2018) уговор о раду може да се закључи на одређено време за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком, или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) сматрају једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. Услов за прерастање радног односа из одређеног на неодређено време је да је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама Закона о раду или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор закључен. У супротном истеком рока на који је уговор закључен у смислу одредбе члана 175. став 1. Закона о о раду уговор о раду престаје по сили закона.

Како је период радног ангажовања тужиле код туженог (од 01.07.2020. године до 30.09.2021. године) био краћи од 24 месеца непрекидног рада и како тужила након 30.09.2021.године није ни фактички наставила да ради код туженог, супротно наводима ревизије, нису испуњени услови за прерастање радног односа из одређеног у радни однос неодређено време, у смислу члана 37. Закона о раду.

Према члану 30. Закона о раду, радни однос се заснива уговором о раду, који закључују запослени и послодавац. Према одредби члана 32. став 1. истог закона, уговор о раду се закључује пре ступања запосленог на рад, у писменом облику, а према ставу 2. истог члана закона, ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

Тужила је засновала радни однос код туженог 01.07.2020. године по основу закљученог уговора о раду на одређено време, а по истеку рока на који је тај уговор закључен, наставила је да ради код туженог по основу више анекса уговора. Неспорно је да поједини анекси уговора о раду у периоду радног анагажовања тужиле код туженог нису снабдевени потписом тужиле (већ само потписом директора и печатом

туженог), али исто тако и да су извршени, односно да је тужила у периоду на који се ти анекси уговора о раду односе, обављала своје радне задатке и да је тужени према тужили за тај период ангажовања у претежном делу испунио обавезе из радног односа.

У таквој ситуацији по оцени Врховног суда, супротно наводима ревизије нису испуњени услови за утврђење да је тужила засновала радни однос код туженог на неодређено време сагласно члану 32. став 2. Закона о раду, јер је фикцију постојања радног односа на неодређено време законодавац увео у циљу заштите запослених од злоупотреба од стране послодаваца, у ситуацијама када неко лице фактички обавља рад код послодавца са свим елементима радног односа, а да са њим, кривицом послодавца, није закључен уговор о раду у писменом облику, што није ситуација у конкретном случају. Тужени је потписао све анексе уговора, а тужила је, иако није потписала поједине од њих, долазила на посао и својим понашањем исказала вољу и намеру да анексима продужи радни однос код туженог на одређено време.

Без утицаја су наводи ревизије да су послови које је тужила обављала код туженог по свом карактеру стални послови, односно послови трајног карактера. Правилником о раду туженог предвиђена је могућност да се радни однос заснује на одређено време, што се одређује уговором о раду у складу са законом и потребама процеса рада код послодавца. У конкретном случају послови које је тужила обављала нису оцењени као послови који не испуњавају објективне критеријуме за њихово обављање на одређено време, нити је до таквог утврђења суд дошао током поступка, па се не ради о закључењу уговора о раду супротно одредбама закона и тиме нису испуњени услови за његову трансформацију у уговор о раду на неодређено време ни по том основу.

Осталим наводима ревизије тужила понавља наводе истакнуте у жалби. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби и за своју одлуку је дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**